

Hennillä on asiaa

Jos mä kerron sulle yhden ihmejutun, niin lupaatko ettet kerro kenellekään? Kun mä siis tein sellasen sometilin, jossa kerron mun urheilurutiineista. Haluaisin innostaa ihmisiä liikkumaan...ehkä siitä vois tulla ihan ura. Halusin sinne tilille jotain muuta kuin niitä salikuvia, joita kaikki postailee. Mä aloin sitten treenaamaan itelle uusia erikoislajeja: uppopalloa ja kanoottipooloa sekä uimahyppyä. Aluksi tietysti ihan vaan kontentin takia, että tulisi hauskoja videoita, mutta nyt olen kyllä koukussa mun lajeihin ja alan olla niissä aika hyvä. Sitä paitsi veden alla tulee todella makeeta kuvaa!

Mutta yhtenä päivänä koulussa porukka hiljeni, kun astuin sisään luokkaan. Tunnistin videon äänistä, että ne katsoi puhelimistaan mun uimahyppyvideoita. Valeria sanoi virnuillen *"Kauheen kiva sukellus...hyvä ettet sentään nenästä pitänyt kiinni. Voitko kuvata sellasen videon, jossa hyppäät voltin ja lätsähdät vatsallesi veteen?"* Vastasin vaan, että *"en"*, katsomatta häneen päinkään.

Tuisku, joka ei osaa uida, ei sukeltaa, eikä uimahypätä, katsoi asiakseen kysyä vahingoniloisena *"Meinasitko saada paljonkin seuraajia tollasilla vesileikeillä?"* Mitä siihenkin voi vastata...tietenkin meinasin saada paljon seuraajia, mutta ei niitä nyt hetkessä saa! Mutta en minä niin sanonut ääneen vaan annoin tyhmään kysymykseen tyhmän vastauksen. Huusin Tuiskulle, että *"Mitäpä luulet? Pitäisikö kaikkien harrastaa jotain mahdollisimman tavallista...jalkapalloako?!"*

Harmitti, että huusin. Miksei voi ihmisellä pokka pitää. Ja sitten... kaikki olivat vaan hiljaa ja vilkuilivat taas puhelimiaan, tajusivat sentään laittaa äänet veks. Ei mun sydän siitä särkynyt, mutta en mä enää pariin viikkoon ole kuvannut niitä.

Kirjoittaja: Ulla Pulkka